చీకటిలో చీలికలు

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆర్కుద తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్ధమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాధ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

అంతా ఒక్కరొక్కరే బయటికి వెళ్ళిపోయారు. ఆరోగ్యం నవ్వుతూ వరదరాజులు దగ్గరకు వచ్చింది. "నిజం చెప్పవోయ్, ఇదంతా విన్న తర్వాత ఆయన గురించి నువ్వేమనుకున్నా?"

ప్రశ్నను మరిచిపోయి ఆమె నవ్వుని గమనిస్తున్నాడు వరద.

"పెద్ద యుద్ధం ముగిశాక యిళ్ళకు పోతున్నంత హాయిననుభవిస్తున్నారు, చూడు" అంది.

గోవర్ధనరావుగారు ఆరోగ్యాన్ని వెదుక్కుంటూ వచ్చారు.

"ఇక్కడున్నావా నువ్వు? అరె వరదరాజులు కూడా వచ్చాడే అయితే విజ్ఞాన మందిరాన్ని పెంచాలి"

"మీ గురించి అతనేదో చెప్పబోతున్నాడు, వినండి" అంటోంది ఆరోగ్యం.

"చెప్పవోయ్, నా ఆరోగ్యం గురించి చెప్తావా? నా "ఆరోగ్యం" గురించి చెప్తావా?"

ముగ్గురూ బయటికి వచ్చారు. గుర్రపుబండి ద్వారం దగ్గరికి వచ్చి ఆగింది. ఓ వందమందికి నమస్కారాలు చెప్పుకుని బండి యెక్కారు గోవర్ధనరావుగారు.

"మరీ పిచ్చిగా మాట్లాడారీవాళ. ఇలా మరి మూడుసార్లు జరిగితే సభకి మనుషుల్ని పిల్చుకు రావలసి వస్తుంది" అంది ఆరోగ్యం.

"వేదాంతం గురించి మాట్లాడటమంటే మరేమనుకున్నావ్? ఎవరికీ బోధపడకుండా మాట్లాడగలగడం ఓ అర్హత. ఏమంటావోయ్ వరదరాజులూ?" అన్నారు గోవర్ధనరావుగారు నవ్వుతూ.

మరీ సన్నబడిన గొంతుతో అన్నాడు. "నాకు కొంత అర్థమయింది. చాలా కొద్దిభాగం. కాని అర్థమయినదేమిటో బాగా అర్థం చేసుకోగలిగాను."

గోవర్ధనరావుగారు పొంగిపోయారు. బండి అంతా కదిలేలాగ ఒక్క ఉదుటున యిటు తిరిగి "విన్నావా యీ విషయం? ఒక్క వ్యక్తి కోసం ఎప్పుడూ మాట్లాడతాను నేను, సభ అంతట్లోనూ నా ఉపన్యాసం ఉపయోగాన్ని పొందే వ్యక్తి ఒక్కడు ఉండడా అని నా ఆశ. ఇదిగో ఇప్పుడు మన వరద ఉదాహరణ. బాగా అలిసిపోయాను. బీచివేపు ఓసారి బండి మళ్ళించవోయ్" అన్నాడు గోవర్ధనరావుగారు బండివాడితో.

"ఇప్పుడా! యింత చలిలో!?" అంది ఆరోగ్యం.

"చలేమిటి మనకి? మాట్లాడి అలసిపోయాను. విని మీరు అలిసిపోయారు. ఆ గుర్రానికి చలివేస్తుందేమో. బండిని పంపేద్దాం."

"చూశావోయ్. నిజం చెప్పడం వల్ల నాకొచ్చిన నష్టం" అంది ఆరోగ్యం వరదరాజులతో.

ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు వరదరాజులు.

నిజంగానే గోవర్ధనరావుగారి ఉపన్యాసం అతడ్ని ఉపశమనపరిచింది. కాని యింకా రెండు మూడు అనుమానాలు మిగిలిపోయాయి. వీలయితే త్వరగా తీర్చేసుకుని స్థిమితపడాలని పించింది వరదరాజులుకి. అందుకని బీచ్‌లో కూర్చోవడాన్ని లోపల్లోపల పూర్తిగా వాంఛించాడతను.

బండి దిగేసరికి చలి మరీ ఉధృతంగా ఉంది. తల చుట్టూ కొంగు కప్పుకుని వొళ్ళు దగ్గరగా ముడుచుకుంది ఆరోగ్యం. కోటు బిగించి మఫ్లరు చుట్టుకున్నారు గోవర్ధనరావుగారు. వరద మరీ వణుకుతూండడం చూసి "ఇప్పటి కుర్రాళ్ళ బలహీనతకి యిదో కారణమోయ్. యీ శాలువా వంటినిండా కప్పుకో" అని తీసి యిచ్చారు.

ఇసుక మరీ చల్లబడి జివ్వుమనిపిస్తోంది. దూరంగా వెలిగి ఆరిపోతున్న ఎర్రదీపం, ఉండుండి కళ్ళు చెదిరిస్తున్న లైట్‌హౌవుసు వెలుగూ తప్ప అంతా చీకటిగా ఉంది.

స్థిమితంగా మఠం వేసి "ఇప్పుడు చెప్పు నీకు బోధపడని విషయాలేవిటో?" అన్నారు.

"నయం. బోధపడిన విషయాలేవిటో చెప్పు చూద్దాం. అంటారేమోనని భయపడ్డాను"

"ఏం విన్నానో, ఏం బోధపరుచుకున్నానో గుర్తులేదు. కానీ ఒక్కటి మాత్రం నిజం. ఉపన్యాసం అంతటిలోనూ వేరువేరు విషయాలు కాక, అంతా కలిసి నాకేదో జవాబుని యిచ్చినట్టు అనిపించింది. బహుశా విషయం కాదు. విషయం విన్నానే ఆలోచన ఆ తృప్తి నిచ్చిందేమో!"

నవ్వారు గోవర్ధనరావుగారు "భలేవాడివే నువ్వు" అంటూ.

"దేని గురించీ ఆలోచన లేకుండానే నీకు నువ్వు సహాయం చేసుకోగలవని బుద్ధుడు హామీ యివ్వడం బావుంది. ఓ విధంగా తేలిక బ్రతుక్కి ఆస్కారం చూపించినట్టనిపించింది నాకు. "ఎందుకీ మనస్తాపం నాకు?" అని ఆలోచించే ముందు 'ఎందుకు నేను ఆలోచించాలి?' అన్న ప్రశ్న వేసుకుంటే సరిపోతుంది" - అన్నాడు వరద మళ్ళీ.

అంత చీకట్లోనూ ఉత్సాహంగా ముందుకి జరిగి వరదరాజులు భుజం తట్టారు గోవర్ధనరావుగారు. చీకట్లో కలిసిపోయిన ఆరోగ్యం వేపు చూస్తూ "చూశావా, చూశావా! మన వరదరాజులు ఎంత వాడయ్యాడో నా ఉపన్యాసం ఇన్నాళ్ళకి మంచి శ్రోతని వెదుక్కొంది" అన్నాడు. వరద వేపు తిరిగి "నువ్వూహించింది నిజమేనోయ్! ఆలోచన తనని తాను తెల్సుకోలేదు. తనను దాటి మిగతా విషయాల్ని చూడనూ లేదు" అన్నారు.

కాస్సేపటికి మళ్ళీ అన్నాడు వరదరాజులు, "ఇప్పుడు నేర్చుకున్న విషయాలన్నీ పక్కకి ఉంచి ఇదివరకటి మనిషిగా అడుగుతాను. ఒకటి రెండు విషయాలు. నవ్వుకోకండి, మరీ చిన్నపిల్లాడి అనుమానాల్లాగు ఉంటాయేమో!"

"ఫర్వాలేదు కానియ్. యౌవనం తప్పటడుగు. వృద్ధాప్యం అవకాశం. నీకూ, నాకూ అట్టే తేడాలేదు."

"జీవితానికి ఓ ఆశయం అంటూ ఉండాలి. దాన్ని నమ్ముకు బ్రతకగలగాలి. నాకు వెయ్యి ఆశలున్నాయి. ప్రతి ఆశా వెయ్యి సందేహాల్ని యిస్తుంది. ఏదో మంచిపని, కొత్తపని చెయ్యాలి. అందుకు నా కలలు చాలు నాకు సహాయం చేయడానికి"

"అంత విశ్వాసం నీమీద నువ్వే ఉంచుకోగలగడం మంచిదే!"

నవ్వాడు వరద. "ఇక్కడే నా ఆలోచనలు పొందడంలేదు. ఇంతవరకూ బాగా వుంది సరే. నేను సరైన మార్గంలో నడుస్తున్నానా, లేదా యీ మార్గం నాదే అవునా, కాదా ఇలాంటి ఆలోచనలు నన్ను బాధపెట్తాయి. నామీద నాకే నమ్మకం తక్కువనిపిస్తుంది ఒక్కొక్కప్పుడు. ***తనమీద తనకే నమ్మకం లేనివాడు జీవితాన్నీ, ప్రపంచాన్నీ, నమ్ముకోవడంలో అర్థంలేదు***"

ఆశ్చర్యపోయారు గోవర్ధనరావుగారు వరదరాజులు మనస్సులో కూడుకుంటున్న భావాల్ని గ్రహించి. ఇప్పుడిక యిన్నాళ్ళ తర్వాత మొదటిసారిగా వరదని సగం చూడగలిగారాయన.

మెల్లిగా మాట్లాడడం ప్రారంభించారు.

మనస్సు కొన్ని భావాలు సంయమనం. ఉద్రేకాలూ, కోరికలూ, సంశయం, సంతోషం, దుఃఖం, తాపం, ఉత్సాహం యివన్నిటికీ మూలం యిక్కడ. వీటి సంజనితానికి యిది కారణం అని చెప్పలేం. మనసు కలగజేసే యీ భావప్రేరణల రూపం యీ అనుభవం.

దీనంతటికీ చివర చేరలేని ఏ దూరతీరాల్లోనో ఒక గొప్ప శక్తి. మనం ఊహించలేని గొప్పశక్తి ఉన్నదని మాత్రం చెప్పారు. అని విశ్రాంతిగా గాలి పీల్చుకున్నారాయన. ఉన్నట్లుండి సముద్రానికి అటు చివర ఓడలో దీపాలు వెలిగాయి.

"అందువల్ల యీ ఆశయాలూ, కోరికలూ నీ ప్రయత్నం కాదు నువ్వు వాటివల్లనే, వాటి కోసమే తయారయావు. అందుకని వాటినుంచి దూరం కాలేకపోయినా, వాటి గురించి ఆలోచించనంతకాలం సంతోషంగా ఉంటావు. ఢిల్లీ విల్లింగ్టన్ హాస్పిటల్లో పేషెంటుగా చేరాను విదేశాల్నుంచి వస్తునే ఆపరేషన్ అవసరమై. ఎలా కల్సిందో ఆరోగ్యం నాకు కల్సింది. నాకు ఆమె అవసరమనిపించింది. తెచ్చుకున్నాను. అక్కడ్నుంచీ నిద్రపోవడం, భోజనం చేయడం అన్న రెండు ధ్యేయాలే నావిగా మిగిలాయి."

ఆరోగ్యం మాట్లాడుతుందేమోనని ఎదురుచూశాడు వరద, గోవర్ధనరావుగారూను. ఆమె మాట్లాడలేదు. లైట్‌హౌస్ వెలుగులో ఆమె నిద్రపోతున్న ముఖం కనిపించింది. బరువుగా తీస్తున్న ఊపిరి స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

"చూశావోయ్! మత మీమాంసల్లో ఉన్న సుగుణమే ఇది, నీకు అర్థమయిందా! అంత సంతోషం ఎప్పుడూ ఉండదు. అర్థం కాకపోయిందా అంత సుఖంగా ఎప్పుడూ నిద్రపట్టదు, చూడు దీన్ని" అని విరగబడి నవ్వారు.

ఆ నవ్వుకి తుళ్ళిపడి లేచింది ఆరోగ్యం "మీ చర్చ అయిపోయిందా?" అంటూ, "అయింది. ఇక పద" అని లేచారు గోవర్ధనరావుగారు.

"ఇంకెప్పుడూ మీతో ఆ విషయాల్ని కదపడు వరదరాజులు. చూడండి నా మాట అబద్ధమయితే" అంది ఆరోగ్యం.

వరద మాట్లాడలేదు.

"అతన్నిప్పుడు కదపకు. రేపు ఉదయానిక్కాని అతనికి స్పృహ కలగదు" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

నిజమే ఆయనన్నది.

తమకి చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోతున్న వరదరాజుల్ని చూసి నవ్వుతోంది ఆరోగ్యం ఎలక్ట్రిక్ దీపం వెలుగులో నిలబడి.

"ఏదన్నా నేర్చుకోవడానికి అదీ మొదటిమెట్టు. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోకముందు నేను అలాగే ఉండేవాణ్ణి" అని. ఆమె కోపంగా చూస్తే అటూ యిటూ చూసి, ఎవ్వరూ లేరని నిర్ధారణ చేసుకుని, ఆమెను దగ్గరగా తీసుకుని నడిచారు గోవర్ధనరావుగారు.

3

నీటిలో సగం మునిగి ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్న మనస్సు ఉబలాటంలాగ ఉంది ప్రకృతి. ఉబ్బసంలో బాధపడే రోగి నిట్టూర్పులాగ ఉండుండి గాలితెర వీస్తోంది. ఒకప్పుడు మంచి బ్రతుకును చూసి జారిపోయిన జీవితంలా వుంది ఆకాశం.

రాత్రి పన్నెండు.

నడుస్తున్నాడు వరదరాజులు. నడుస్తూనే ఉన్నాడు. ఆలోచనల్తో పాటు దూరం కూడా పెరుగుతున్నట్లుంది. గేటు తలుపు తెరుస్తూ ఇకనుంచి యింటికి ఆలస్యంగా రాకూడదని వెయ్యోసారి అనుకున్నాడు.

చలి మరీ విపరీతమయి 'రాత్రి' మీద కసి తీర్చుకున్నట్టుంది.

నడవలో దీపం వెలుగుతూనే ఉంది.

సగం వెలుగులో సగమే కనిపిస్తోంది గన్నేరు చెట్టు. కన్పించినంత భాగం పువ్వుల్తో పిటపిటలాడుతూ. యౌవన మదంలో వొళ్ళు తెలీని ప్రౌఢనగ్నత్వాన్ని గుర్తుతెస్తోంది.

ముందుకి అడుగువేస్తే కావలించుకున్నట్టు బంతిమొక్క కొమ్మలు నడుంకి చుట్టుకున్నాయి. తీరులేకుండా గుబురుగా పెరిగిన మొక్కల్ని చూసి 'వీటిని అదుపులో పెట్టాలి' అనుకున్నాడు. వయస్సు తెచ్చిన వయ్యారంతో వొళ్ళు విరుచుకుని పువ్వుల్తో వంకాయి మొక్కలు. డిసెంబరు పువ్వులు మరీ పెద్దవయి చలికి వణుకుతున్నాయి.

వసారాలో రెండు మంచాల్ని చూసి విస్తుపోయాడు వరదరాజులు. చావిడికి దూరంగా చెట్టు దగ్గర మంచం మీద ఏవరో పడుకున్నారు. చీకట్లో మనిషి పోలిక గుర్తించలేక రామ్మూర్తి కాబోలునని ఊరుకున్నాడు.

చూరుకింద ఏటవాలుగా మంచం వేసుకుని పడుకుంది గులాబి. కన్పించీ కనిపించని చీకటిలో పాములా మెలికలు తిరిగిన ఆమె వంటిమీద దుప్పటి ఎరుపు కొట్టవచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది. మల్లెపువ్వులు చేతికింద నలిగి, కిందకి వేలాడుతూ దగ్గరికి వెళ్ళి చెయ్యి తప్పించి వాటిని తీసుకోబోతే బెలూచిస్తాన్ లవండర్, స్వస్తిక్ హెయిరాయిల్ వాసన గుప్పుమంది.

ఎవర్నీ లేపడానికి మనస్కరించక వాలుకుర్చీ తెచ్చుకుని వాకిట్లో వేసుకున్నాడు.

చూరుకింద కాస్త వెచ్చగా వుంది. గాలి వాలుపట్టి రానురానూ మెత్తబడింది. ప్రయాణం ఆపుకుని దిక్కులు చూస్తున్నాయి మేఘాలు.

గోవర్ధనరావుగారి మాటలూ, బుద్ధుడి విగ్రహం అతని కళ్ళముందు నుంచి ఎంతకీ తప్పుకోవడంలేదు. దాని గురించే ఆలోచిస్తున్నాడు.

లేచేసరికి కుర్చీ కిర్రుమంది. బంతిపూల మధ్య నుంచి రెక్కతాడించి ఏదో పిట్ట శబ్దం చేస్తూ లేచిపోయింది. చెట్టుకింద మంచం మీది వ్యక్తి వత్తిగిలి నిద్రపోయారు.

తుళ్ళిపడ్డాడు వరదరాజులు.

గులాబిని లేపడానికని చూరుకిందకి వచ్చాడు. సగం దుప్పటి క్రిందకి జారిపోవడంతో పిల్లిలా ముడుచుకుని పడుకుందామె. జుత్తుపాయలుగా విడి నల్లటి పట్టుదారం జల్లినట్టు చెదిరిపోయింది. దుప్పటి నేలమీద పడింది.

"గులాబీ!" అని తట్టిలేపాడు.

ఇటు తిరిగి ముడుచుకుంది.

ఎక్కడో పెద్ద యంత్రం కదలడం ఆరంభించి ఒకటే గోల చేస్తోంది. ఆ శబ్దం మధ్య తన మాట చచ్చిపోయింది.

"గులాబీ!" అని కదిపాడు మళ్ళీ.

ఎంతకీ లేవకపోయేసరికి "అబ్బ! మరీ యింత మత్తేవిటి?" అని విసుక్కున్నాడు.

మరోసారి ప్రయత్నించి, గుంజి, చేతిని కదిపి లేపబోయాడు. తుళ్ళిపడి లేవడంతో చెక్కిలికి నుదురు కొట్టుకుని మూలిగిందామె. నుదురుకి దెబ్బ తగలడంతో తలపట్టుకుని నిలబడిపోయాడు వరద.

కాని ఒక్కటి మాత్రం తెలిసింది. ఆ లవండరు పరిమళం ఆ ముఖం గులాబి కానట్టు చెప్తున్నాయి.

మొదటిసారి భయమేసింది. ఆమె చెక్కిలికి నుదురు తాకినచోట ఏదో తెలీని పరిమళం పట్టుకుంది. తుడుచుకోబోతే చేతికంటింది. సంశయంతో వణికి బంతిపువ్వులు గుబురు దగ్గరికి వచ్చి నిలబడ్డాడు.

చలిని మరిచిపోయిన నరాలన్నీ మళ్ళీ పీకుతున్నాయి. ఏదో తెలీని దుర్గంధలో పెనిగే అలసటను చూపుతున్నాయి. బంతి పువ్వులన్నీ వరసకట్టి పేర్చునట్టున్నాయి.

ఆ మంచం మీద ఎవరా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. బెలూచిస్తాన్ లవండరు ఇంకా ముఖాన్ని వదలడం లేదు. నుదుటికి తగిలే గాలికి పల్చబడి అంతకంతకూ సువాసన తగ్గవలసిందిపోయి ఉన్నట్లుండి గుప్పుమంది. చప్పుడయ్యేసరికి వెనక్కి తిరిగి తుళ్ళిపడ్డాడు. మరీ చీకట్లో ఎవరో నిలబడ్డారు. దుప్పటి ఎరుపు మాత్రం లీలగా తెలుస్తోంది.

"గులాబీ!" అని తన వణుకుపాటు తనకే వెగటుగా తోచి సిగ్గుపడ్డాడు.

ఇంట్లోకి పోవడానికి సిద్ధపడింది డాలీ. దారికడ్డంగా నిలబడ్డ వరదని తప్పించుకోలేక ఆగిపోయింది. ఆ తత్తరపాటులో వంటిచుట్టూ తిరిగిన దుప్పటి వదులయి జారింది. ఆ వంటి తెల్లదనం, మరీ ఎత్తరి కాని విగ్రహాన్ని పోలికపట్టాడు వరద - డాలీ.

నిర్ఘాంతపోయాడు.

చివరిచూపు చూడబోయే ముందు చేసే ప్రతాపాన్ని చేస్తోంది దీపం. ఉన్నట్లుండి పెద్దదయింది. స్థంభం నీడలో డాలీ సగం ముఖం స్పష్టమయింది.

"డాలీ!" అంటే, భయంతో తలెత్తింది.

అది భయమా? ఏమో!

అంత చీకట్లోనూ అతని కళ్ళు చూడగలిగిందామె. ఆ కళ్ళల్లో విస్మయం కంటే ఆకలి ఆమె మనస్సుని ఆకట్టింది. నీటిలో కొట్టుకుపోతున్న వ్యక్తికి ఆధారం దొరికినట్లయింది.

దొంగ కాలికింద పురుగులాగ రాత్రి చచ్చినట్టు పడి వుంది. పాత జ్ఞాపకాల్ని పుండులా రేపే నిశ్శబ్ధం.

అతనింకా అలా చూస్తూనే వున్నాడు. పుక్కిటపట్టిన అమృతాన్ని మింగాలో, వదిలేయాలో తెలియడంలేదు.

విశీర్ణమయి, ఏదో మూల వెలిగే సృష్టిశక్తి వేయినాలుకల్తో లేచిన బలవత్తరమయిన క్షణంలో ఎవరో వెనకనుంచి త్రోసినట్టు అతని చేతుల్లో పడింది డాలీ.

ఊహించని పరిస్థితుల మధ్య, ఆ యౌవనపు బరువులో మోహం తిరిగింది వరదకి. చీకట్లో ఆమె పెదాలు అతని ముఖాన్ని వెదుక్కుంటున్నాయి. ఆ పెదాల తడి అతనికి మైకం కమ్మించింది. ఆ జుత్తు పరిమళంలో, ఆ సౌందర్యపు కౌగిలింతలో, ఆ మత్తులో వాతావరణమంతా బరువెక్కి అతనితోపాటు ఊగింది.

నరాలు సడలిన పరిష్వంగపు తీయదనంలో యిద్దరూ తూలి బంతిచెట్ల మీద పడ్డారు. పువ్వుల చల్లదనం నరాల్ని మరీ జివ్వుమనిపించింది.

అంతటా నిశ్శబ్ధం.

అన్నిటినీ భరించి, ఓర్పుతో తనలో యిముడ్చుకోగల అర్ధంలేని రాత్రి.

వదలని కోరికలాగ పెనవేసుకుంది డాలీ. ఆ వేడినీ, ఆ వంటివంపుల బరువునీ తట్టుకోలేక తూలిపోయాడు వరద. ఆమె గుండె కదలిక తన గుండెల్లోకి ప్రాకింది. ఒకే వ్యక్తిగా, ఒకే రకంగా ఆ అందాన్ని తనలో కలిపేసుకోవాలన్న దుగ్ధతో బలంగా హత్తుకున్నాడతను.

కోరిక చేతుల్లో యౌవనం నలిగిపోయింది.

కొమ్మలన్నీ సగం విరిగి మీదకి వాలిన సృష్టిశక్తుల మొదటి పెనుగులాటను ప్రపంచంనుంచి దాచాయి.

స్త్రీలో అంత కోరికా, వాంఛా ఉంటుందని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు వరద. తన శరీరాన్ని తాకిన మొదటి స్త్రీ ఆమె. ఆ ఆవేశం అంత కసిగా, అంత స్వచ్ఛంగా, అంత మత్తుగా..

రొమ్ముల్ని పట్టిన బిగుతయిన కమీజు చినిగి జారిపోయింది.

రక్తం నీరయి అనుభూతితో ఏకమయింది. తలంతా ఆవేశంలో బరువెక్కింది. శరీరంలో ప్రతి చిన్న రక్తనాళం కదిలి బాధతో అరిచింది. కోరికతో లుమ్మతిరిగి అవయవాలు సొమ్మసిల్లాయి. ఆ చేతుల వెచ్చదనంలో, ఆ మంచుముద్ద వేడిలో మూర్ఛపోయి అనుభవంతో ఏకమయిపోయాడు.

జీవితంలో మొదటి ఆవేశంతో, అవయవాల మొదటి తిరుగుబాటుతో, కీళ్ళన్నీ సడలిన, రెచ్చిన మొదటి ఆకలితో వణికి, పల్చబడి, రేకయి, నీరసించి కోరిక కౌగిటిలో నిద్రపోయింది డాలీ.

ఆకులన్నీ సిగ్గుపడి మెల్లగా కదిలాయి. ప్రకృతంతా నిద్ర మేల్కొని దొంగతనంగా చోద్యం చూస్తోంది.

ఆమె వెచ్చని స్పర్శ అతన్ని కాల్చింది. చెమటతో మెడ తడిసి జారింది. జుత్తంతా పాములాగ చేతుల్ని చుట్టింది. బలంగా కాళ్ళని పట్టుకున్న సెల్వార్ మరీ బిగువయితొడల్ని నొక్కింది. నడుం క్రింద చల్లదనం అతని వొళ్ళంతా తిమ్మిరిలా ప్రాకింది. ఆశ బంధంలో యౌవనం మూర్ఛపోయింది.

అనుభవంతో కళ్ళు సొమ్మసిల్లాయి. తెలీని మత్తులో, పులకరింతలో పువ్వులా రెపరెపలాడింది డాలీ. ఊహించని ఆనందం కోసం తపన పడి, తెల్సుకుని మదనపడి నీరసంతో, నిస్పృహతో మూర్ఛపోయింది.

ఏదో పురుగు నుదుటిని కాటు వేసింది. జివ్వుమన్న నరాలన్నీ కూడుకున్నాయి. మీద వేసుకున్న బరువుని బలంగా త్రోసేసింది. ఒక్కక్షణంలో భయం, పిరికితనం పెనవేసుకున్నాయి. అనుభవాన్ని జ్ఞాపకం మళ్ళీ మాములు ప్రపంచంలో తోసేసింది. తనకి వేరే శరీరమంటూ మిగలని వరద ఆకులమధ్య ఉండిపోయాడు.

నేలమీది దుప్పటి తీసుకొనబోయి నీరసంగా కూలబడి తలని చేతుల్లో పట్టుకుని ఉండిపోయింది డాలీ.

గులాబి ఆవులించి నిండుగా ముసుగు కప్పుకుని వత్తిగిలింది.

భయమేసి ఏడుపొచ్చింది వరదకి. డాలీ ఏడుస్తోందా అనుకున్నాడు. ఏడిస్తే?

నరాలన్నీ వణికాయి. తల తిరుగుతోంది. పక్కకి తూలిపోతానా అనుకున్నాడు.

ఆమె దగ్గరనుంచి సన్నగా రొణగొణ ధ్వనిలాగ శబ్దం వస్తోంది. చటుక్కున వెళ్ళి ఆమె దగ్గిర చతికిలబడ్డాడు. నిండు ఊపిరి తెలుస్తూనే వుంది. ఆ సగం వెలుగులో ఆమె తల రెండు చేతుల్తో ఎత్తాడు. వణికే చేతుల మధ్య ముఖం బరువయింది.

వేసంగి ఎండలో ఒసిలిన పువ్వు రేకులా కళ్ళు వాల్చుకుని కనిపించింది డాలీ. జుత్తు మధ్య తడిగా మెరుస్తున్న తెల్లటి ముఖం పరిపూర్ణత పూరించుకున్న స్త్రీత్వాన్ని చెప్తోంది.

డాలీ ఏడవడం లేదని తెలిసి తేచిపోయాడు స్థిమితంతో.

చూరుకిందికి వచ్చి మంచం మీద కూచున్నాడు.

ముద్దుగానే వుంది డాలీ.

వాచీ మూడుకొట్టి ఊరుకుంది ఎక్కడో.

పూర్తి చీకట్లు మునిగిపోయి అనుమానం ఆకారం దాల్చినట్లు నల్లగా వుంది గన్నేరు చెట్టు.

పద్మనాభస్వామి ఆలయంలో ఏవో పిట్టలు కదిలి గంటలు మ్రోగించాయి.

బద్ధకంగా వొళ్ళు విరుచుకుని ఏదో గొణుగుతోంది గులాబి. వంటికిందపడి వంగిన కొమ్మలన్నీ దార్లు వెదుక్కుని లేవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

క్రింద పెదవి పగిలి రక్తం కారుతోంది. మీది పెదవితో నొక్కిపట్టి వెనక్కి చేరబడ్డాడు వరదరాజులు. దాహంతో నాలిక పిడచకట్టోంది. లేచి నీటికోసం వెదుక్కున్నాడు.

ఇంకా ఆమె అక్కడే కూర్చుని వుంది. పల్చగా వంటిని పట్టుకున్న లాల్చీ చినిగింది. వేడితో శరీరాన్ని గుప్పుమన్న చెమట క్రమంగా చల్లబడి చలిపుట్టిస్తోంది.

ఇక యీ ఆలోచనల మధ్య కూచోలేక బయటికి వచ్చేశాడు.

అప్పుడు నాలుగు.

బీచికి చేరాక, కుక్క దాలిగుంటని తవ్వుకున్నట్టు మెత్తటి యిసకలో చిన్నగోతిని చేసుకుని వొళ్ళు చేరేసి "ఈ విషయానికెందుకింత బాధపడాలా?" అనుకున్నాడు మొదటిసారి.

అంతా యాదృచ్ఛికం.

కొన్ని గంటల క్రితం గోవర్ధనరావుగారితో వచ్చినప్పుడు కనిపించిన ఎర్రటి దీపం, ఓడ యిప్పుడు లేవు. చీకటి సముద్రపు హోరుతో కలిసి రోదిస్తున్నట్టుంది.

ఎప్పుడయితే సంశయానికి ముగింపు కనిపించిందో నిద్ర తన అవకాశాన్ని చూసుకుంది. జీవితంలో చాలా దుఃఖాల్లో, చాలాసార్లు దూరంగా తీసుకుపోగల నిద్ర అతనికా క్షణంలో సాయపడింది. మరో క్షణంలో ఆ హోరుమధ్యన, వేదాంతాన్ని విని తెచ్చుకున్న స్థిమితాన్ని వదిలేసుకుని తిరిగివచ్చిన వరద, వొళ్ళు మరిచి నిద్రపోయాడు.

మరో క్షణానికి ఓ కుక్క వెదుక్కుంటూ వచ్చి అతని పక్క గొయ్యి తవ్వుకుని పడుకుంది.

4

చురుక్కుమనే సూర్యుడి మొదటి కిరణం తాకేసరికి తుళ్ళిపడి లేచి కూచున్నాడు. వెలుగులో సముద్రమంతా బంగారంలాగా మెరుస్తోంది. కొత్తవెలుగు చూడలేక కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

రాత్రి సంఘటనలన్నీ పాతజీవితం జ్ఞాపకాల్లాగు తోచాయి. ఒళ్ళంతా బరువెక్కి పుండులాగ వుంది. పగిలిన కిందపెదవీ, చినిగిన లాల్చీ రాత్రి ఘటనకు సాక్ష్యంగా మిగిలాయి.

కుక్క యింకా నిద్రపోతూ వుంది.

లేచి వచ్చేశాడు వరదరాజులు. పంచె కాళ్ళ మధ్య పడుతూ చికాకు కలిగిస్తోంది. తలంతా బరువెక్కి దిమ్మెసు కొట్టినట్టు బండలాగ వుంది. వీలయితే దాన్ని తీసేసి పక్కన పారేసి కాస్సేపు స్థిమితపడాలనిపిస్తోంది.

సగం దూరమన్నా నడవకముందే ఎవరో కుర్రాడు వెనకనుంచి అరుస్తూ పరిగెత్తుకు వచ్చాడు. నివ్వెరపోయాడు వరద.

"అక్కడ యింట్లో మిమ్మల్ని పిలుస్తున్నారండి"

"నన్నా!"

"అవును, మిమ్మల్నే"

డాబామీద ఎవరో నిలబడ్డట్లు గుర్తించాడు. వెనకనుంచి పడే సూర్యరశ్మి వెలుగులో ఓ నీడలా తప్ప యింకేమీ కనిపించడంలేదు. ఎప్పుడో చూసిన యిల్లులా వుంది. ఇంకా తటపటాయించే సమయంలో గుమ్మం దగ్గర నీలవేణి కనిపించింది. మాట్లాడకుండా వెనక్కి వచ్చాడు వరద.

ఇన్నాళ్ళయి యీ యింటిని ఎందుకు మర్చిపోయానా అనుకున్నాడు మనసులో. అక్కడి నిశ్శబ్ధం, చల్లదనం పోయిన జనాన్ని తెచ్చి యిచ్చినట్లనిపించింది.

నీలవేణి తలుపుకు చేరబడి తడి జుత్తును తుడుచుకుంటోంది. వరదరాజులు లోపలికి రాగానే "ఉదయమే ఎక్కడికి బయల్దేరారు?" అంది.

తన ఆకారాన్ని చూసి సిగ్గుపడ్డాడు వరద. చినిగిన లాల్చీ, పీక్కుపోయిన ముఖం. యింకా భయంపోని కళ్ళూ ఎంత వేగంగా వెళ్ళిపోతే అంత మంచిదనిపించింది.

ఎర్రటి కెంపుచీర కట్టుకుని నిలబడ్డది నీలవేణి. స్వచ్ఛంగా, చాలా స్వచ్ఛంగా పవిత్రతకి చిహ్నంలాగ వుంది.

అనుకోకుండా దుఃఖం, ఉదాసీనత తోసుకొచ్చింది వరదకి.

ఆమె ప్రశ్న మరిచిపోయాడు. నీలవేణి తన దగ్గర ఎన్నో నేర్చుకుని - స్థాయిగా బ్రతకడం, నిశ్చలంగా వుండటం - యివన్నీ తీసుకువెళ్ళిపోయినట్టనిపించింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments